

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové, ve věci

žalobce: **P. Š.**
zastoupen Mgr. Ing. Janem Lerchem, advokátem
se sídlem Bedřicha Smetany 2, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. června 2024, č. j. KUJI
56445/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř, oddělení územního plánování, GIS a památkové péče, ze dne 10. 7. 2023, č. j. MCH-36071/2023/UP, GAPP/KT, a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o státní památkové péči“). Posoudil žádost žalobce o vydání závazného stanoviska (rozhodnutí) v souvislosti s jím zamýšlenou realizací montáže fotovoltaické elektrárny (dále také jen „FVE“) na domu čp. XA v ulici nacházejícím se na pozemku p. č. XB v k. ú. (dále také jen „Stavební záměr“) a dospěl k závěru, že z hlediska zájmů památkové péče je realizace Stavebního záměru nepřipustná.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce uvedl, že ve správním řízení byla řešena zásadní otázka, zda by instalace fotovoltaických panelů na střechu jeho domu znamenala tak závažný zásah do podoby Palackého ulice, dotvářející charakter Městské památkové zóny Chotěboř. Žalovaný tuto otázku vyřešil v neprospěch vlastnického práva žalobce a v neprospěch ochrany životního prostředí a výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů
4. Přestože žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že respektoval právní názor soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 3. 2024, č. j. 30 A 1/2024-36, který se týkal téže věci, aby poměřil také veřejný zájem na ochraně životního prostředí s kolidujícím zájmem na památkové ochraně, a že v tomto směru provedl test proporcionality, dle žalobce vzápětí zopakoval, že umístění FVE na jeho domu je naplněním soukromého zájmu, který může parciálně naplňovat veřejný zájem na ochraně životního prostředí, a že nelze paušálně umísťovat rovnítko mezi FVE a ochranu přírody. Podle žalobce tyto právní závěry žalovaného jsou v rozporu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně poukázal na rozsudek ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016-46 a na rozsudek ze dne 22. 4. 2024, č. j. 9 As 45/2023-28.
5. Veden tímto nesprávným názorem zpochybňujícím přínos výroby elektřiny prostřednictvím FVE pro životní prostředí žalovaný dle žalobce zcela rezignoval na provedení testu proporcionality kolidujících veřejných zájmů, ačkoliv formálně tvrdí opak. O tom svědčí skutečnost, že v několikastráňkovém rozhodnutí jsou testu proporcionality věnovány tři věty v prvním a druhém odstavci na straně 6.
6. Žalobce tak namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Žalovaný mluví o „malém“ fotovoltaickém zdroji, aniž by specifikoval, jaké množství energie by tento zdroj vyráběl, kde je dle žalovaného hranice mezi „malým“ či „velkým“ fotovoltaickým zdrojem apod. Neuvedl v souvislosti se svými tvrzeními, jakou spotřebu energie dům žalobce má a jak velké množství energie by po instalaci FVE nebylo nutné vyrábět z fosilních zdrojů. Není ani zřejmé, z jakých důvodů považuje žalovaný energetickou soběstačnost jednoho objektu za zanedbatelný (minimální) přínos pro životní prostředí.
7. Druhá žalobní námitka spočívala v žalobcově tvrzení, že správní orgány s odkazem na zákon o státní památkové péči omezují výkon vlastnického práva, aniž by byly splněny podmínky stanovené v článku 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.
8. Žalobce si je vědom, že k omezení jeho vlastnického práva dochází ve veřejném zájmu na památkové ochraně dle zákona o státní památkové péči. Není však splněna poslední podmínka stanovená ve shora citovaném článku Listiny základních práv a svobod, neboť zákon o státní památkové péči nestanoví za nucené omezení vlastnického práva žádnou náhradu. Tím se dostává do rozporu s Listinou základních práv a svobod a soud by se tak

dle žalobcova názoru měl zabývat tím, zda ustanovení tohoto zákona umožňující nucené omezení vlastnického práva bez náhrady není protiústavní.

9. Závěrem navrhl žalobce, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný předně odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. K prvému žalobnímu bodu uvedl, že v souladu s pokynem zdejšího soudu obsaženým v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 26. 3. 2024, č. j. 30 A 1/2024-36, provedl v napadeném rozhodnutí také test proporcionality mezi veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality a veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů. V rámci tohoto testu shledal převážení veřejného zájmu na památkové ochraně.
11. Stran druhého žalobního bodu odkázal na čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, z něhož vyplývá, že vlastník má nejenom práva, ale i povinnosti a je povinen respektovat zákaz užívání vlastnického práva v rozporu se zákonem chráněnými zájmy, mezi něž nesporně patří i památková péče a ochrana. Nesouhlasné závazné stanovisko nebo závazné stanovisko stanovující podmínky není zákonem pojato jako jednostranné omezení vlastnického práva bez náhrady. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud poté soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem výslovně souhlasili oba účastníci řízení. O věci usoudil následovně.
13. Dle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénní úpravě, umístění nebo odstranění reklamního zařízení, umístění nebo odstranění reklamního nebo informačního poutače, pokud nejde o reklamní zařízení podle stavebního zákona, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovací práci na této nemovitosti si předem vyžádat rozhodnutí nebo závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a a 17).
14. Dle § 14 odst. 3 tohoto zákona v rozhodnutí nebo závazném stanovisku podle odstavců 1 a 2 se vyjádří, zda práce tam uvedené jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné, a stanoví se podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést. Podmínky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru.
15. Dle § 14 odst. 8 zákona o památkové péči orgán státní památkové péče vydává závazné stanovisko podle odstavce 1 nebo 2 v případech, navazuje-li na jeho postup rozhodnutí stavebního úřadu podle stavebního zákona; v ostatních případech vydává orgán státní památkové péče rozhodnutí.

16. Na úvod krajský soud konstatuje, že není pochyb o tom, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného (včetně jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu státní památkové péče I. stupně) je přezkoumatelné správními soudy v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, či ze dne 29. 1. 2018, č. j. 8 As 241/2017-33)
17. Krajský soud připomíná, že předmětná záležitost se u něj objevuje již potřetí. O první žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 18. 1. 2023, č. j. 30 A 60/2022-27. Byť se formálně jednalo o jiné správní řízení, meritum věci bylo shodné. Tehdy žalobce žádal orgány památkové péče o povolení instalace 12 ks fotovoltaických panelů na střechu stejného domu, dnes žádá o instalaci 11 ks, došlo také k nepatrné a pro posouzení věci nepodstatné změně v jejich umístění, kdy byly posunuty směrem ke střeše sousedního domu čp. XC. Již předchozí žádosti orgány státní památkové péče nevyhověly a tehdejší stavební záměr žalobce označily za nepřipustný. Žalobu proti jejich rozhodnutím zdejší soud shora citovaným rozsudkem zamítl, kasační stížnost proti němu podána nebyla.
18. Podstatou tehdejších žalobních tvrzení byla otázka zákonnosti a správnosti posouzení testu proporcionality provedeného správními orgány mezi vlastnickým právem žalobce k domu čp. XA a z něj plynoucím právem užívat jej podle svých představ a potřeb na straně jedné a veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality (tedy ochranou kulturního bohatství ve smyslu ochrany veřejného statku) na straně druhé. Krajský soud tehdy žalobu zamítl, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal v tomto směru zákonným a správným. Nutno dodat, že právě střet těchto práv vyvolaný zamýšleným stavebním záměrem tehdy žalobce v žalobě akcentoval a výhradně k němu směřoval žalobní námitky. Protože soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno zásadou dispoziční (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.), vzájemnými střety jiných práv či jiných veřejných zájmů, nebo absencí jejich posouzení, se krajský soud ve shora citovaném rozsudku nezabýval a ani se zabývat nemohl.
19. V nyní přezkoumávaném správním řízení žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejprve potvrdil rozhodnutím ze dne 3. 11. 2023, č. j. KUJI 10443/2023. Toto rozhodnutí krajský soud na základě žaloby žalobce zrušil rozsudkem ze dne 26. 3. 2024, č. j. 30 A 1/2024-36, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V této žalobě žalobce stran Stavebního záměru naopak akcentoval otázku střetu veřejného zájmu na zachování památkové hodnoty dané lokality s veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů.
20. Protože prvoinstanční rozhodnutí ani předchozí odvolací rozhodnutí žalovaného se danou problematikou nezabývaly, shledal soud rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů, což byl stěžejní důvod zrušení rozhodnutí žalovaného. Přestože vadou nepřezkoumatelnosti v tomto směru trpělo také prvoinstanční rozhodnutí, ponechal soud na zvážení žalovaného, jaký další procesní postup ve věci zvolí, tedy zda vytknutou vadu zrušeného žalovaného rozhodnutí odstraní v dalším řízení on sám, neboť dle judikatury správních soudů činí rozhodnutí správních orgánů jeden celek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25), nebo zda bude považovat za vhodnější jiné procesní řešení. Pro každý z uvedených případů správním orgánům uložil, aby provedly test proporcionality mezi veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality a veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů. Výsledkem dalšího řízení je napadené rozhodnutí.

21. Jemu v prvním žalobním bodu žalobce vytýká, že přestože se hlásí k provedení shora uvedeného testu proporcionality mezi veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality a veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů, ve skutečnosti na jeho provedení žalovaný rezignoval, resp. z jeho rozhodnutí nelze identifikovat důvody, které jej vedly k závěru, že upřednostnil veřejný zájem na zachování památkové hodnoty dané lokality. V této části opět shledával napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
22. Dle krajského soudu však nyní posuzované rozhodnutí žalovaného vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů stran dané problematiky netrpí.
23. Žalobci předně není možno přisvědčit v tom, že daný test proporcionality provedl žalovaný pouze v několika málo větech v prvním a druhém odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se dané problematice věnoval na str. 5 až 7 svého rozhodnutí, když nedílnou součástí jeho úvah (a napadeného rozhodnutí jako celku) jsou i pasáže uvedené tzv. pod čarou. Na tyto závěry žalovaného se krajský soud plně odkazuje.
24. Zdůrazňuje zejména citaci z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2023, č. j. 55 A 23/2022-103, stran poměřování veřejného zájmu na zachování památkové hodnoty dané lokality a veřejného zájmu na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů.
25. Na závěry tohoto rozsudku se ostatně odkazoval i zdejší soud ve svém shora citovaném zrušujícím rozsudku, neboť se s nimi shoduje. Také zdejší soud je totiž toho názoru, že podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, včetně FVE, je projevem veřejného zájmu na ochraně klimatu a životního prostředí (pokud jde o důvody vedoucí jej k takovému závěru, odkazuje plně na bod 33 citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně). Ostatně, že výroba elektrické energie z obnovitelných zdrojů je veřejným zájmem, konstatoval rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 301/2021-150, či v rozsudku ze dne 22. 4. 2024, č. j. 9 As 45/2023-28.
26. Stejně tak zdejší soud plně sdílí závěr Krajského soudu v Brně, že veřejný zájem na zřízení FVE je nepochybně závislý na její velikosti (instalovaném výkonu). Veřejný zájem na instalování FVE o vyšším instalovaném výkonu je tudíž nepochybně větší, než u malé domácí FVE sestávající typicky z několika fotovoltaických panelů. Při posuzování přípustnosti instalace několika fotovoltaických panelů na střechu domu v památkové zóně (tak jako v posuzované věci) jde proto především o vyvažování vlastnického práva vlastníka domu a veřejného zájmu na ochraně památek; veřejný zájem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů hraje u takto malých výroben elektřiny pouze okrajovou roli.
27. A to je zcela nepochybně i případ posuzovaného Stavebního záměru, který má sestávat z 11 ks fotovoltaických panelů umístěných na střechu rodinného domu (tedy předpokládaný výkon uvažované FVE tak bude, jak plyne z obsahu správního spisu, s největší pravděpodobností do 10 kWp). Ostatně tento závěr učinil zdejší soud již v předchozím zrušujícím rozsudku.
28. Žalobce žalovanému vytýká, že předmětnou FVE označil za malý fotovoltaický zdroj, aniž by přesně specifikoval, jaké množství elektrické energie by vyráběla. S ohledem na shora uvedené parametry uvažované FVE, která je předmětem Stavebního záměru, však je dle krajského soudu zcela nepochybné, že tomu tak je. Skutečně se žalobce domnívá, že FVE

o této velikosti (několik fotovoltaických panelů sloužících k výrobě elektrické energie pro jeden standardní rodinný dům) je možné považovat za jiný než malý zdroj elektrické energie? Dle krajského soudu nikoliv. A to bez nutnosti tento pojem přesně definovat či provádět žalobcem požadované výpočty, jak velké množství energie by po instalaci FVE nebylo nutné vyrábět z fosilních zdrojů. Žalovaný tak nutnost co nejrychlejšího nahrazování fosilních zdrojů elektrické energie obnovitelnými zdroji rozhodně nebagatelizoval. Ostatně žalobce v tomto směru s žádnými konkrétními tvrzeními, která by tento závěr žalovaného vyvracela, v žalobě nepřichází; naopak přínos Stavebního záměru pro životní prostředí bez jakýchkoliv konkrétních argumentů, pouze na základě obecných frází, přeceňuje.

29. V předchozím (zdejším soudem zrušeném) rozhodnutí žalovaný existenci veřejného zájmu na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů v souvislosti s uvažovaným Stavebním záměrem vůbec nepřipouštěl. Proto také neprovedl zmíněný test proporcionality mezi veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality a veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů.
30. V nyní posuzovaném rozhodnutí však tento nedostatek, vázán právními závěry zdejšího soudu, napravit. Tedy vyšel z premisy, že realizace Stavebního záměru je také naplněním veřejného zájmu na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů. Ovšem samozřejmě toliko parciálním naplněním tohoto veřejného zájmu, když z podstatné části je naplněním soukromého zájmu žalobce na ekonomicky výhodnější výrobu elektrické energie. S tímto závěrem žalovaného se soud plně ztotožňuje.
31. Jak už krajský soud konstatoval shora, veřejný zájem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů hraje u takto malých výroben elektřiny pouze okrajovou roli (byť nikoliv nulovou). Převážít nad veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality (který správní orgány obou stupňů v projednávané věci popsaly a odůvodnily způsobem velmi podrobným, proti čemuž ostatně žalobce v žalobě nebrojí) tak může spíše výjimečně, ve specifických a odůvodněných případech. Žádný takový mimořádný, nestandardní argument žalovaný neshledal, ze správního spisu neplyne, ani žalobce jej neuvádí.
32. Dle názoru krajského soudu neprovedl žalovaný požadované posouzení proporcionality zmíněných dvou veřejných zájmů formálně. Připustil jejich existenci a porovnal jejich sílu v posuzované věci. Akcentoval s ohledem na velikost FVE, že veřejný zájem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů je toliko okrajový, v důsledku čehož nepřevážil nad kolidujícím veřejným zájmem na památkové ochraně. Proti jeho závěrům stran dané problematiky nemá soud výhrad, naopak se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na ně opakovaně odkazuje. Prvou žalobní námitku tak shledal nedůvodnou.
33. Ve druhé žalobní námitce žalobce konstatoval, že mu orgány veřejné moci brání coby vlastníkovvi nemovitosti v instalaci FVE, což v důsledku znamená omezení jeho vlastnického práva. K němu by ale dle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod mělo docházet pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu. V daném případě není naplněna poslední z uvedených podmínek, protože zákon o státní památkové péči nestanoví za nucené omezení vlastnického práva žádnou náhradu, čímž se dostává do

rozporu s Litinou základních práv a svobod. Dle žalobce by se tak soud měl zabývat také souladem citovaného zákona s ústavním pořádkem.

34. K tomu krajský soud v obecné rovině konstatuje, že smyslem a účelem památkové ochrany je nepochybně mimo jiné zachování historicky cenných stavebních či jiných strukturních nebo funkčních prvků nemovité kulturní památky v jejich původním provedení, je-li to technicky možné a lze-li to po jejím vlastníkovi s přihlédnutím k poměrům kulturní památky (zejména hygienickým, ekonomickým, provozním a dalším) a s ohledem na její památkový význam spravedlivě požadovat. To znamená, že správní orgán musí při rozhodování na úseku státní památkové péče vždy velmi pečlivě vážit, zda omezení vlastnického práva, kterým je i závazné stanovení, jakým způsobem vlastník památkově chráněné nemovitosti smí, či naopak nesmí, tuto nemovitost opravit, upravit či přebudovat, je proporcionální veřejnému zájmu na zachování památkové hodnoty dané nemovitosti či lokality, v níž se nachází. Památková ochrana tedy nesmí volit extrémní řešení nezohledňující v potřebné míře i jiné konkurující legitimní zájmy, práva či hodnoty a musí usilovat o co nejmenší omezení vlastnických práv dotčených vlastníků nemovitostí, která ještě vedou k dosažení cíle této ochrany, a obstojí-li v testu proporcionality.
35. V projednávané věci správní orgány dle krajského soudu provedly stran přípustnosti Stavebního záměru testy proporcionality jak mezi veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality na straně jedné a veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů na straně druhé, tak mezi veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality na straně jedné a vlastnickým právem žalobce k domu v jeho vlastnictví na straně druhé. V obou případech pak srozumitelně a logicky odůvodnily, proč převážil veřejný zájem na zachování památkové hodnoty dané lokality, a proč je tedy v důsledku toho Stavební záměr nepřipustný.
36. Krajský soud dodává, že ve stavebním právu obecně bývají stavební záměry podrobovány kontrole ze strany dotčených orgánů, které posuzují jejich přípustnost z pohledu ochrany těch veřejných zájmů, které mají pravomoc střežit. Z úřední praxe je soudu známo, že řada stavebních záměrů se stává nepřipustnými a nemohou být realizovány, protože ten který dotčený orgán shledá jejich rozpor s právními předpisy na daném úseku státní správy. V drtivé většině případů to samozřejmě představuje zásah do vlastnického práva stavebníka, ať už k pozemku či ke stavbě. V tom tedy ani posuzovaný případ žalobce není nikterak nestandardní, naopak. To však neznamená, že se v takových případech jedná o omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a že by v důsledku toho měli dotčení vlastníci právo na náhradu. V těchto případech zamýšlené stavební záměry kolidují s normami veřejného práva, proto nemohou být povoleny, proto jsou nepřipustné. Po vlastnicích nemovitostí, jichž by se takové nepřipustné stavební záměry měly týkat, lze tedy zcela spravedlivě požadovat, aby taková omezení strpěli, a to pochopitelně bez jakéhokoliv nároku na náhradu. Ostatně na tyto případy výslovně pamatuje i Litina základních práv a svobod ve svém čl. 11 odst. 3 věty druhé, dle níž vlastnictví nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy.
37. Krajský soud navíc zdůrazňuje, stejně jako učinil ve svém rozsudku ze dne 18. 1. 2023, č. j. 30 A 60/2022-27, že v daném případě správní orgány obou stupňů (ve shodě se stanoviskem NPÚ) jasně prezentovaly, za splnění jakých podmínek by s umístěním fotovoltaických panelů na střechu žalobcova domu souhlasily. Tedy umístit je na tu část střechy, kde by nedošlo k přímému pohledovému uplatnění v panoramatu lokality a

v pohledech z městského interiéru, čímž by byl vyloučen negativní dopad a poškození výrazu staveb i prostředí. Jinými slovy řečeno, žalobce má možnost si FVE pořídit, pokud by fotovoltaické panely byly umístěny na západní stranu střechy jeho domu, což by s největší pravděpodobností provoz FVE při současných technických parametrech těchto panelů neznemožnilo, byť by zřejmě s ohledem na efektivitu FVE bylo výhodnější ji umístit v podobě Stavebního záměru. To je dle krajského soudu přiměřené omezení, s nímž musí majitelé nemovitostí v památkově chráněných lokalitách počítat, neboť (v obecné rovině) uchování památkově chráněné nemovitosti, včetně nemovitosti, jež sice sama není kulturní památkou, ale nachází se např. na území památkové rezervace či zóny, ve stavu z hledisek památkové ochrany žádoucím, nepochybně v řadě případů znamená zvýšené náklady pro jejího vlastníka oproti nákladům, které by musel vynaložit, pokud by dotyčná nemovitost památkově chráněna nebyla.

38. Krajský soud tak opakuje a uzavírá, že žalobce nebyl napadeným rozhodnutím omezen ve svém vlastnickém právu způsobem ani nezákonným, ani neproporcionálním, natož excesivním.
39. Pro úplnost ještě dodává, že zákon o státní památkové péči, byť sice pouze ve vztahu k vlastníkům kulturních památek, umožňuje využít institut příspěvku na zachování a obnovu kulturní památky zakotvený v jeho § 16, aby jejich případná omezení byla kompenzována anebo nepříznivé ekonomické důsledky přinejmenším ve významné míře zmírněny.
40. Žalobcem namítaný nesoulad zákona o státní památkové péči s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně s ustanovením čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, tak krajský soud neshledal.
41. Žádné ze žalobních námitek proto nepřisvědčil. Neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. září 2024

Za správnost vyhotovení: I. S.

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu